

stavební živnostník, jenž bude stavbu prováděti, zůstal dlužen pojistné ústavu sociálně pojišťovacímu.

Z tohoto ustanovení nelze dovoditi, že by uložení jistoty mohlo se státi jedině před započatím stavby. Podmínkou, aby mohla býti jistota uložena, jest podle § 168 poj. zák. pouze, aby pojišťovna do 8 dní od té doby, kdy byla vyrozuměna o žádosti za povolení ke provedení stavby, žádala o uložení jistoty a prokázala, že stavební živnostník, jenž bude stavbu prováděti, zůstal jí dlužen pojistné.

V daném případě podle výměru okr. úřadu v Chustu z 5. září 1932, jímž uloženo bylo složení jistoty, dlužil podnikatel Josef F. v Chustu, který prováděl stavbu Heřmanu E. a Ignáci K., st-lce pojistné; v odůvodnění tohoto výměru jest uvedeno, že st-lka včas požádala o složení jistoty podle § 168 poj. zák. Proti těmto zjištěním Heřman E. ve svém odvolání neměl námitek, jsou tudíž nesporná. Ale pak splněny byly podmínky § 168 poj. zák., složení jistoty bylo uloženo právem, a je nerozhodno, kdy výměr napadený odvoláním byl Heřmanu E. doručen a zda se stalo tak v době, kdy byla stavba již téměř dokončena. Z toho důvodu nebylo třeba, aby nss zabýval se námitkou vadnosti řízení v předu uvedenou.

Č. 12.293.

Justiční správa: * Není nezákonné, jestliže úřad justiční správy stálého tlumočníka soudního zbavil této funkce z důvodu nedostatečné znalosti jazykové a nespolehlivého pořizování překladu.

(Nález ze 17. února 1936 č. 3646/34.)

Prejudikatura: Boh. A 7814/29.

Věc: Rudolf Č. v Praze proti rozh. min. spravedlnosti z 9. srpna 1933 o odnětí tlumočnického oprávnění.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výnosem vrchního soudu v Praze z 30. prosince 1927 ustanoven byl Rudolf Č. stálým přísežným tlumočníkem jazyka srbochorvatského pro překlady do češtiny, němčiny a naopak, a to na základě vysvědčení o zkoušce vykonané 20. října 1927 na filosofické fakultě německé university v Praze. Výnosem vrchního soudu v Praze z 3. srpna 1932 byla jeho působnost jako stálého tlumočníka řeči srbochorvatské rozšířena také na řeč německou pro překlady do češtiny a naopak.

Presidium vrchního soudu bylo upozorněno na to, že Rudolf Č. pravděpodobně není jazyka srbochorvatského dostatečně znalý, jelikož pořídil pro krajský soud obchodní v Praze ve sporu Ck II 230/30 překlad svědeckých výpovědí z jazyka srbochorvatského s tolika závadami, že bylo nutno dáti tento překlad přezkoumati jiným tlumočníkem. Při přezkoumání se zjistilo, že překlad byl pořízen ledabyly a že v některých částech neodpovídal ani znění ani smyslu originálu; některé věty byly přeloženy tak, že vůbec neměly smyslu.

Důsledkem toho zbavil vrchní soud v Praze výnosem z 16. června 1933 Rudolfa Č. funkce tlumočnické, pokud jde o jazyk srbochorvatský a naopak.

Jelikož se během řízení zavedeného proti Rudolfu Č. u okr. soudu civilního pro Prahu-Jih pro pokoutnictví zjistilo, že vyvinul v pozůstalosti po Rudolfu S. činnost, která se nesrovnává nikterak s důvěryhodností a spolehlivostí ve styku se stranami, které jsou u soudního přísežného tlumočnicka nezbytným předpokladem, odňal mu vrchní soud tímž výnosem také tlumočnické oprávnění, pokud jde o jazyk německý.

Nař. rozhodnutím žal. úřad rozhodnutí vrchního soudu v Praze v celém rozsahu potvrdil.

Nss uvážil o stížnosti toto: — — —

Stížnost namítá, že funkce tlumočnicka není stanovena zákonem, že není zvláště stanoveno, kdy má tlumočnick býti ustanoven a kdy má býti tlumočnictví zbaven, dále že není také předpisů, jako na Slovensku, které by upravovaly řízení o odnětí práva tlumočnického nebo normovaly řízení disciplinární, že tu přichází v úvahu pouze nařízení min. spravedlnosti z 19. února 1897 č. 6 věst. min. sprav., jednající o seznamech soudních tlumočnicků, a výnos min. spravedlnosti ze 14. listopadu 1923 č. 38 věst. min. sprav., a že proto vrchní soud nemá práva jednostranně zbaviti stěžovatele oprávnění býti tlumočnickem, ježto tím zasahuje do jeho subjektivního nabytého práva.

Námítce této nemohl nss dáti za pravdu.

Podle § 288 nesporného patentu z 9. srpna 1854 č. 208 ř. z. určuje se zvláštními předpisy, jak a kde mají býti ustanoveni stálí přísežní tlumočníci. Takovým předpisem je pak dvor. dekret z 22. prosince 1835 č. 109 Sb. zák. soud. Dekret tento stanoví v bodu 2., že u zem. soudu nebo při sborových soudech první stolice v hlav. městech zemí, je-li třeba, též u sborových soudů jiných větších měst, má býti k překladům z cizích řečí, ve kterých se častěji sepisují listiny, vzat do přísahy potřebný počet stálých tlumočnicků, pokud se to již nestalo. Tlumočníci mají býti především vzati z advokátů a notářů a mají býti apelačními soudy jmenováni. Každý apelační soud ustanoví, vyslechna podřízené mu zem. soudy a sborové soudy, počet těchto tlumočnicků, dá je navrhnutí soudy první stolice, z nichž mají býti vzati do přísahy, a pokusí se nabýti přesvědčení každým způsobem o znalostech a mravní bezúhonnosti navržených.

Dále stanoví nař. min. spravedlnosti z 12. června 1897 č. 12.697, věst. min. sprav. č. 24, že tlumočníci mohou býti ustanoveni i v místech okr. soudů, je-li toho naléhavě třeba a jsou-li tam úplně způsobilé osoby pro tento úřad.

Jak vésti jest seznamy tlumočnicků, určuje nař. min. spravedlnosti z 19. února 1897 č. 3771, věst. min. spravedlnosti č. 6, a výnos min. spravedlnosti ze 14. listopadu 1923 č. 51.271, č. 38. věst. min. spravedlnosti. Viz i § 123 nař. min. sprav. ze dne 5. května 1897 č. 112 ř. z.

Z uvedených předpisů plyne, že za tlumočnický cizích jazyků mohou býti ustanoveny vrchním soudem jen osoby, o nichž vrchní soud »každým způsobem« nabyl přesvědčení, že jsou úplně znalé jazyka, pro nějž mají býti ustanoveny, a že jsou spolehlivé.

Než úplná znalost jazyka a spolehlivost jsou nezbytnými předpokladem nejen pro původní ustanovení určité osoby soudním přísežným tlumočnickem, nýbrž i nezbytným předpokladem pro trvání úřední činnosti tlumočnicka. Plyne to z těchto úvah: Podle § 289 nesp. pat. č. 208/1854 ř. z. (viz i bod 4. dvor. dekr. č. 109/1835 Sb. zák. soud.) musí tlumočnick, dovolávaje se vykonané tlumočnické přísahy, na konci překladu osvědčiti, že překlad přesně souhlasí s původní listinou, a potvrdí toto vysvědčení svým podpisem a svou pečeti. Důsledkem tohoto význačného postavení soudního přísežného tlumočnicka je pak podle § 292 nesp. pat. č. 208/1854 ř. z. (viz i bod 6. dvor. dekr. č. 109/1835 Sb. zák. soud.), že překlady tlumočnicka přísežně stanoveného u soudu jest tímto soudem, jakož i jinými soudy a úřady pokládati za správné. Předpisy tyto vtiskují tedy soudnímu přísežnému tlumočnickovi znak zvláštní důvěryhodnosti a spolehlivosti po stránce znalosti jazyka, pro nějž byl tlumočnickem ustanoven. Z povahy věci pak plyne, že dospěje-li vrchní soud po ustanovení určité osoby tlumočnickem na podkladě provedeného šetření k přesvědčení, že předpoklady úplné znalosti jazyka a spolehlivosti u ustanoveného tlumočnicka nejsou dány, jest vrchní soud nejen oprávněn, nýbrž v zájmu veřejném přímo povinen, osobě takové udělené oprávnění tlumočnické odníti a ji ze seznamu tlumočnicků vymazati.

Není zde proto stížností tvrzené nezákonnosti. — — —

Č. 12.294.

Samospráva obecní. — Cesty. — Policejní věci:

*** Majitele domu v Brně, který neočistil před svým domem chodníku převzatého obcí jako součást veřejné komunikace obecní, nelze trestati pro přestupek vyhlášky městské rady v Brně z 20. ledna 1930 č. 370/29-VI.**

(Nález ze 17. února 1936 č. 10.579/36.)

V ě c: JUDr. František Z. v Brně (adv. Dr. Emil Kostka z Brna) proti rozh. zem. úřadu v Brně z 19. září 1931 o policejním přestupku.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nálesem městské rady v Brně z 10. července 1931 byl st-l uznán vinným přestupkem vyhlášky městské rady v Brně z 20. ledna 1930 č. 370/29-VI, jehož se dopustil tím, že 14. ledna 1931 nechal chodník před svým domem od napadlého sněhu po celý den neočištěný, a byl odsouzen k pokutě 10 Kč, pro případ nedobytnosti do vězení na 24 hod.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání z tohoto trestního nálezu, vysloviv, že skutková podstata přestupku kladeného st-li za vinu jest prokázána bezprostředním seznáním orgánu veřejné bezpečnosti. Dodáno bylo, že ustanovení § 36 odst. 4 b) a § 84 obec. řádu pro město Brno (zákon č. 56/1905 z. z.) jsou dostatečným zákonným podkladem uvedené vyhlášky městské rady, resp. popíraného trestního nálezu.